

Februar

Faye betragtede den sneklædte gård. Hun lagde panden mod det tremmebesatte vindue med blikket rettet mod det høje hegn, der adskilte de indsatte i Stenakull fra samfundet udenfor. Over skoven kredsede en enorm fugl rundt, før den forsvandt ud af hendes synsfelt.

Det var gået helt galt. Inden længe ville både hendes mor, Ingrid, og hendes datter, Julienne, være døde, trods alle hendes anstrengelser for at beskytte dem. Hun måtte ud, men havde ikke den fjerneste anelse om, hvordan det skulle lade sig gøre. Intet i hendes liv – hverken opvæksten i Fjällbacka, livet som overklassefrue på Östermalm eller karrieren som succesrig erhvervsleder – havde forberedt hende på det her. Hvordan skulle hun komme ind i varmen hos de andre, få dem til at stole på hende, *følge* hende?

Orkede hun at begynde forfra igen? Orkede hun at kæmpe sig fri en gang til?

Aldrig havde Faye følt sig så alene. Længere væk fra Julienne end nogensinde før. Hun savnede allerede friheden, selvom hun først var ankommet til fængslet for få timer siden.

Stemmer ude på gangen fik hende til at ranke ryggen.

Hun sank en klump.

Lukkede øjnene.

Sådan her kunne det ikke slutte. Det nægtede hun.